

[Boeck-Hansen.]

der staaar, at Nævnet kan supplere sig o. s. v., burde staa „skal“ eller „bør“ o. s. v.

Jeg kan ikke sige andet, end at jeg reagerer over for § 6, 4de Stykke, idet Forbudet mod Overarbejde herved udvides. Naar man kender vort Standpunkt med Hensyn til Forbud mod Overarbejde, kan man ikke forundres over, at vi ikke med Glæde ser, at dette Forbud udvides. Kunde man faa nogen Glæde af det, kunde vi vel ogsaa bøje os for det, men jeg tror ikke, det vil faa nogen som helst praktisk Betydning, og saa er der vel ingen Grund til at gøre det.

I §§ 15 og 16 omtales Arbejdsfordelingskasserne og Arbejdsløshedsfonden, og det fastslaas, at Pengene skal gaa gennem Arbejdsløshedsfonden. Man kunde nok ængstes noget for dette, idet denne Arbejdsløshedsfond jo har et mægtigt Underskud, men det har naturligvis intet med dette at gøre.

I øvrigt vil jeg sige med Hensyn til § 16, Stk. 3, at jeg synes, det burde oplyses, om disse Bidrag skal betales i Rater, om man f. Eks. kan dele dem i 10 Rater, en for hver af de 10 Maanedes, i hvilke Loven løber, og om man skal betale dem forud eller bagud.

Den efterfølgende Skala angaar Folk, hvis Normalarbejdstid er 48 Timer ugentlig, og som faar deres Løn ved Timefortjeneste, men hvordan er det med Folk, der er paa Nødhjælpsarbejde, de har jo ikke 48 Timers Arbejdstid? Jeg gaar ud fra, at de i Realiteten skal betale efter den samme Skala, idet de jo ofte er meget vellønnede. Men jeg synes, der er noget pinegalt ved den sidste Skala. En Mand, der har en Arbejdsfortjeneste paa 1 Kr. 50 Øre i Timen, faar udbetalt 1 Kr. 48 Øre, idet der trækkes 2 Øre fra, men den Mand, der tjener 1 Kr. 51 Øre i Timen, altsaa 1 Øre mere end den anden, han faar kun udbetalt 1 Kr. 46 Øre. Han faar altsaa 2 Øre mindre end den Mand, der tjener mindre, end han tjener. Der er noget dèr, som er forkert. Det synes jeg ikke rigtigt, man kan være bekendt. Jeg synes, man maa lave en Overgangsform, for ellers tror jeg, Arbejderne vil sige, vi er nogle underlige nogen. Det er ogsaa et Spørgsmaal, hvordan Kontingentet for de Folk, der har Timeløn gennem lang Tid, men samtidig arbejder paa Akkord og først faar Akkordoverskuddet udbetalt langt senere, skal beregnes — om der saa skal efterbetales. Ogsaa dette synes jeg det vil have sin Betydning at faa undersøgt.

Saa er der Tillægget for de pensionsberettigede Funktionærer, de Funktionærer, der har været saa længe i Arbejde og arbejdet saa trofast, at de altsaa ikke kan afske-

diges uden at faa Pension. Dem vil man nu belønne særligt ved at paalægge dem et Tillæg paa 50 pCt. Jeg skal erkende, at det er en stor Fordel ikke at kunne afskediges uden Pension. Denne Fordel har de dog opsparet gennem mange Aar, og er det saa ikke lidt meget at lægge 50 pCt. paa disse veltjente Funktionærer eller Tjenestemænd? Mon man ikke i det mindste kunde gaa en Mellemvej for de ikke alt for godt lønnede. Og hvad vil det i det hele taget sige at have oparbejdet en Pensionsret? Det er jo paa mange Maader skattepligtigt at have Pensionsret. Man er tilbøjelig til at glemme, at de Mennesker, der har opsparet en saadan Pensionsret, aflaster det offentlige, idet de jo ikke paa deres gamle Dage kan komme og forlange Aldersrente, saadan som andre Mennesker kan gøre det, naar de blot har betalt enhver sit. De har altsaa i Virkeligheden opsparet mange Penge for det offentlige, og derfor synes jeg, man tager lidt for haardt paa dem her, men saadanne Ting kan man forhaabentlig tale om i Udvalget, saa vi maaske kan blive enige om at foretage en Ændring dèr.

Endelig forekommer det mig at være en lidt for stor Fuldmagt at give den højtærede Socialminister, at han, ganske vist efter at have talt med Finansudvalget om det, kan forhøje Raterne, saadan som han synes, de passende kan ligge. Det er en lille Smule for meget, og jeg vil haabe, at der kan sættes en Grænse for den Lystighed, om jeg saa maa sige.

I øvrigt vil jeg slutte, som jeg begyndte, med at sige, at vi meget gerne arbejder med paa en god Løsning saa nær det forelagte, som vi nu synes vi kan komme. Det skal jeg love.

Rager: Efter at der er dannet en Samlingsregering, som gennem de fire store Partier repræsenterer langt den overvejende Del af dette høje Tings Medlemmer, forekommer det mig naturligt, at Tingets Debat og Arbejdsmaade især ved første Behandling ændres noget.

Lovforslagene har naturligvis, hvad der ikke er ukendt, inden de fremsættes, hele Ministeriet bag sig og har været til principiel Debat i Partierne. En Følge deraf bliver det naturligvis, at principielle Modsetninger nærmest drøftes i Udvalg, og hvis man paa et eller andet Punkt bliver enig om en Ændring ogsaa med Hensyn til Principperne, kan der ikke være noget i Vejen for at gennemføre den. Men det forekommer mig, at det ikke har nogen Betydning ved første Behandling her i Salen